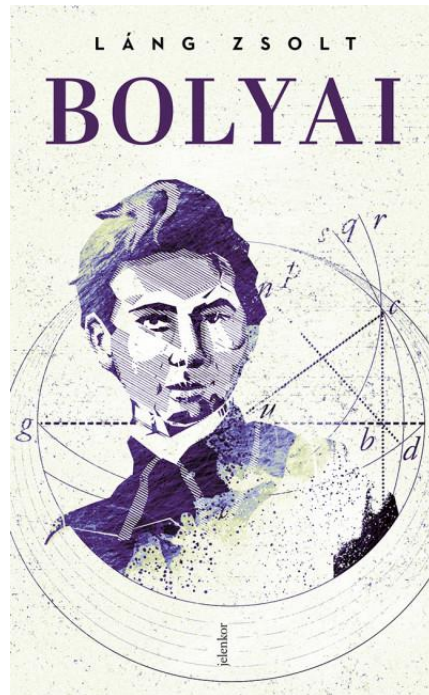

Láng Zsolt

BOLYAI

„Amikor megszülettél, azt gondoltam, te fogod a régi és az új világot összekötni, te leszel a híd a sötét szakadék fölött. Még most is ebben a reményben gondolok rád. Tudom, hogy feladataid vannak, ne tedd tönkre magad...”

A fenti sorokat Bolyai Farkas írja fiának, a szintén matematikus Bolyai Jánosnak. Az ifjabb Bolyai a regény címszereplője, a tizenkilencedik századi zseni, a matematika Mozartja, a zene Einsteinje, mert nemcsak a nemeuklideszi matematika megalkotása fűződik a nevéhez, hanem zeneelméleti munkáiban is korszakos felfedezéseket tett, melyeket a korabeli tudományos körök hitetlenkedve fogadtak.

Miközben kibontakozik előttünk egy bonyolult apa-fiú kapcsolat, s tanúi lehetünk egy meg nem értett gondolkodó mindennapi tépelődéseinek, aközben a történet másik szálán épp az ő rendkívüli életét és kéziratok hagyatékát tanulmányozza napjainkban Láng Zsolt regényének író hőse, aki ösztöndíjasként egy svájci kolostorban tölti napjait. A történet fonalát 12 683 jegyzetpapír zúrzavaros kupaca vezeti - hol részesei vagyunk keletkezésüknek, hol kiderül róluk, hogy szerzőjük halála után évtizedeken keresztül gondatlanul hanyódtak, bizonyos lapjai gyűjtőként végezték, egyik-másikkal ablakot is pucoltak.

Időben és térben váltakozó fejezetek között két férfi élete tárul fel előttünk, míg az egyik révbe ér, a másik „a reménytelenség lavináját húzta, vontta, robbantotta, idézte, rántotta magára”.